

на едногѣ дѣто бере душы, който иска да каже на домородството си послѣднето збогомъ, страхъ ме бѣше че ако прѣдмѣтътъ на писмото ми се измѣни, не ще се испроводи. За туй се ограничихъ да помолихъ отъ сичката си душа баща си и майка си, братията си и сестритѣ си, да се оставатъ на Бога за злочестията ми, като ги увѣрявахъ че и азъ сжмъ се оставилъ на Бога.

Съсѣ сичко туй, това писмо се испроводило, както го разбрахъ отъ послѣ, като видѣхъ бащината си кжца слѣдъ толкосѣ много години. Туй само писмо сж могли драгитѣ ми родители да приематъ отъ мене прѣзъ *дългото ми робство*. Никоги не приехъ отъ тѣхъ писмо. Писмата дѣто ми пишяли, сѣ се задржяли у Виена. Злочеститѣ ми другари бѣхж лишени като мене отъ сѣко сношенѣе съ домородството си.

Много нхтя искахми воля да имами бари едно перо и хартия за да се занимавами, и още да можемъ за да се располагами съсѣ паритѣ си, за да купимъ книги. Молбата ни никога не се чю.

Управителятъ продължяваше само да ни дава воля да четемъ нашитѣ си книги.

Длъжни бѣхми още на добрината му за едно улучшение у храната ни; нѣ, уви! туй не трая дълго. Бѣше склонилъ, че намѣсто да земами обѣдътъ си отъ готвачницата на готвачятъ на тъмницитѣ, да ни се донася отъ готвачницата на подикonomѣтъ. Давахж му за туй едно умножаванѣе на заплатата. Тия расположения никоги не се припознахж официално, и додѣто ни бѣше позволено да се ползувами отъ тѣхъ, осѣщахъ много олегченѣе. Здравѣето на Марончели се поправи и то отъ туй. Колкото за злочестиятъ Оробони, късно бѣше.